

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU
Avenija Dubrovnik 6 i 8

Poslovni broj: Usl-3638/21-9
PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA
376 HAKOM

Primljeno: 13.03.2023., 11:10:33 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-03/22-01/06	376-08/1B	
Uredbeni broj:	Prilozi:	Vrijednost:
437-23-07	0	

d3288637

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Vlahu Bassegli Gozze te Valentine Pergar, kao zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja u Zagrebu, koje zastupa opunomoćenica odvjetnica u Zagrebu, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti u Zagrebu, Roberta Frangeša Mihanovića 9 i uz sudjelovanje zainteresirane osobe, koju zastupa opunomoćenik suprug zainteresirane osobe, radi rješavanja spora između korisnika i operatera, 1. ožujka 2023.,

presudio je

I Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje odluke Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/21-01/567, URBROJ: 376-08-21-05, od 29. listopada 2021.

II Odbija se zahtjev tužitelja za nadoknadom troškova ovog upravnog spora.

Obrazloženje

1. Točkom 1. izreke osporavane odluke usvojen je zahtjev zainteresirane osobe za rješavanje spora protiv tužitelja, te se nalaže operatoru javnih komunikacijskih usluga da u roku od 15 dana od dana primitka odluke, zainteresiranoj osobi, kao korisnici usluga, dostavi novu obavijest o sklopljenom ugovoru za uslugu Mozaik Duo. Točkom 2. izreke osporene odluke usvojen je zahtjev zainteresirane osobe za rješavanje spora protiv tužitelja kao operatora javnih komunikacijskih usluga te mu se određuje da zainteresiranoj osobi otpiše sve mjesečne naknade obračunate po računima za veljaču 2021. godinu.

2. Osporavajući zakonitost naprijed navedene odluke tužitelj ukazuje kako je 18. veljače 2021. sredstvima daljinske komunikacije dogovorio produljenje ugovora sa zainteresiranom osobom po postojećoj usluzi Sve Duo paket (Internet + Telefon) na novu uslugu fiksna Internet i Telefon, a o kojoj okolnosti je korisnici poslao obavijest i nastavno Ugovor istog sadržaja (s ispravljenim podatkom adrese). Mišljenja je kako tuženik pogrešno zaključuje da nije dostavio dokaz o potvrdi sklapanja ugovora, jer je člankom 9. Pravilnika o uvjetima i načinima obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga propisana presumpcija da se plaćanjem prvog mjesečnog računa ugovor smatra sklopljenim. Ističe kako je plaćanje prvog računa korisnica izvršila 19. travnja 2021., a čime se ugovor smatra nesporno sklopljenim. Mišljenja je i kako je nalog tuženika, sadržan u točki 2. osporavane odluke nezakonit, budući istim nije jasno definirano koji iznos konkretno bi on bio u obvezi otpisati. Smatra i da tuženik nema ovlast za izdavanje naloga na otpis dugovanja, jer takvu ovlast nema niti jedno tijelo koje je nadležno odlučivati o osnovanosti novčanih potraživanja te ukazuje kako se temeljem članka 51. Zakona o elektroničkim komunikacijama takva obveza i ne može odrediti. Ističe da ovlast naloga za otpis dugovanja nema ni parnični sud, kada odlučuje isključivo o osnovanosti potraživanja, dok je isključiva volja tužitelja da li će takvo potraživanje i knjigovodstveno otpisati. Zaključno navodi da mu se ovakvim nalogom ograničava na ustavu utemeljeno pravo vlasništva te da ga se dovodi u situaciju sukladno kojoj bi trebao prekršiti odredbe Zakona o računovodstvu, a za što su zapriječene i prekršajne sankcije. Predlaže da Sud poništi osporenu odluku te mu dosudi naknadu troškova ovog upravnog spora.

3. Tuženik u svom u svom odgovoru navodi kako je u osporenoj odluci detaljno obrazložio razloge zbog kojih je zauzeo stav kako ugovor na daljinu između stranaka nije sklopljen. Isto tako navodi kako su u konkretnom predmetu bili sporni isključivo računi izdani za veljaču 2021. godine, iz kojeg razloga je samo utvrđivao osnovanost tih računa. Mišljenja je da je njegovo ovlaštenje za otpisom zaduženja utemeljeno na članku 51. Zakona o elektroničkim komunikacijama, a koji je specijalan propis i kojim se određuje da se zahtjev radi rješavanja spora korisnika i operatera, između ostalog, podnosi i radi spora o iznosu kojim je korisnik zadužen za pruženu uslugu. Mišljenja je da, budući je ovlašten povjeravati iznos zaduženja, istog može i naložiti otpisati te da kada takav nalog ne bi mogao zadati ne bi ni mogao ispunjavati temeljen ovlasti zbog kojih je ustrojen. Ukazuje kako je sudska praksa već potvrdila zakonitost tog postupanja. Predlaže Sudu da odbije tužbu, iz razloga navedenih u obrazloženju pobijane odluke.

4. Zainteresirana osoba se, u svom odgovoru na tužbu, u cijelosti priklanjaju stavu sadržanom u osporenoj odluci. Navodi kako je u tužbi sadržan cijeli niz netočnosti, primjerice u datumu poslani obavijesti, ali i posebno tvrdnji da je Ugovor sklopljen, budući joj isti nikad ni nije dostavljen, iz kojeg razloga se ne može smatrati ispunjenom zakonska presumpcija sklapanja ugovora. Ističe da nikad nije ni platila račune za veljaču (jer je za njih upravo i vodila postupke) te da je 19. travnja 2021. izvršila plaćanje, ali računa za ožujak 2021. godine, dakle za račune koji i nisu sporni. Mišljenja je da osporenim nalogom tuženik ne zadire u prava vlasništva tužitelja, već u način njegovog postupanja, a što tada rezultira nalogom za otpis evidentiranog dugovanja i bez obzira na koji iznos taj nalog glasilo. Predlaže da Sud odbije tužbu, iz razloga navedenih u obrazloženju pobijane odluke.

5. Sud je 22. veljače 2023. održao usmenu i javnu raspravu, zaključenu u prisutnosti opunomoćenika tužitelja, u prisutnosti opunomoćenika tuženika i u prisutnosti zainteresirane osobe, čime je strankama, u skladu s odredbom članka 6.

Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 29/17. i 110/21.), dana mogućnost da se izjasne o zahtjevima i navodima drugih stranaka te o svim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora.

6. Radi ocjene zakonitosti osporenog rješenja Sud je u istog izvršio uvid, kao i uvid u spis tuženika i priložene isprave.

7. Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja Sud je, sukladno članku 55. stavku 3. Zakona o upravnim sporovima, utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

8. Člankom 9. stavkom 5. Pravilnika o uvjetima i načinima obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga (Narodne novine, broj 154/11., 149/13., 82/14., 24/15., 42/16. 68/19. - u daljnjem tekstu Pravilnik), propisano je da se ugovor smatra sklopljen na daljinu danom kada je korisnik potvrdio svoju suglasnost nakon primitka obavijesti o sklapanju ugovora iz stavka 3. ovog članka, a rok za raskid ugovora teče od dana sklapanja ugovora. Operator potvrdu sklapanja ugovora može tražiti pisanim putem, odgovarajućim elektroničkim putem ili plaćanjem prvog računa, o čemu korisnik mora biti jasno obaviješten u samoj obavijesti o sklapanju ugovora iz stavka 3. ovog članka.

9. Osporena odluka utemeljena je na stavu da u dostavljenoj dokumentaciji nedostaje dokaz o okolnosti da je korisnica potvrdila sklapanje ugovora temeljem dostavljene obavijesti od 18. veljače i 24. ožujka 2021., iz kojeg razloga se ne može zaključiti da je pretplatnički ugovor valjano sklopljen temeljem članka 9. stavak 5. Pravilnika. Suprotno ovom stavu tužitelj je mišljenja kako je ugovor valjano sklopljen, trenutkom plaćanja prvog računa po ugovoru, odnosno 19. travnja 2021. Očitujući se na ovu okolnost zainteresirana osoba navodi kako se plaćanje od 19. travnja 2021. uopće ne odnosi na sporne račune, već na račune koji su nastavno (u razdobljima nakon spornog) valjano izdani.

10. Prvotno Sud u spisu tuženika ne nalazi dokaz o postojanju formalne potvrde sklapanja ugovora. Nastavno i u odnosu na suprotstavljene stavove, Sud smatra da okolnost kako je netko platio nakladno valjano izdani račun, ne stvara obvezu plaćanja svih ranijih pogrešno izdanih računa. Naime, čak i izvan navedenog moglo bi se ustvrditi kako je tek danom plaćanja sklopljen ugovor na daljinu za uslugu iz izdanog računa, iz kojeg razloga ranije izdani računi po ugovoru koji nije sklopljen ne mogu stvarati ugovorne obveze. Iz navedenog razloga Sud točnim uzima zaključak tuženika kako tužitelj u postupku koji je prethodio osporenoj odluci, nije dokazao da bi sa zainteresiranom osobom sklopio ugovor koji bi joj stvorio obvezu plaćanja usluge za veljaču 2021. godine.

11. Člankom 51. stavkom 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.), propisano je da u slučaju spora između krajnjeg korisnika usluga i operatora javnih komunikacijskih usluga u vezi s pružanjem usluga, iznosom kojim je zadužen za pruženu uslugu, kakvoćom pružene usluge, prigovorom zbog povrede odredaba pretplatničkog ugovora ili prigovorom zbog povrede prava u vezi sa zaštitom pristupa otvorenom internetu krajnji korisnik usluga može podnijeti zahtjev za rješavanje spora Agenciji u roku od 30 dana od dana dostavljanja pisanog odgovora povjerenstva za pritužbe potrošača iz članka 50. stavka 13. ovoga Zakona. Zastara osporene tražbine ne teče za vrijeme rješavanja spora pred Agencijom, a operator javnih komunikacijskih usluga za to vrijeme ne smije pokrenuti postupak prisilne naplate niti ustupiti osporenu tražbinu.

12. Tuženik smatra kako je dopušteno, temeljem naprijed citiranog članka 51. stavak 1. Zakona, izdati nalog tužitelju za otpis nezakonito evidentiranog dugovanja zainteresiranoj osobi. Suprotno ovom tužitelj smatra kako je ovakav nalog protivan

Ustavu Republike Hrvatske, konkretno pravu na mirno uživanje vlasništva i Zakonu o računovodstvu, a imajući na umu da je otpis evidentiranog dugovanja njegova autonomna odluka, kao i okolnosti da neosnovano mijenjanje knjigovodstvenih evidencija stvara prekršajnu odgovornost, sukladno zakonu o računovodstvu. Razmatrajući suprotstavljene stavove Sud navodi kako slijedi.

13. Člankom 50. stavkom 11. Zakona određeno je da ako se utvrdi da je operator javnih komunikacijskih usluga povrijedio odredbe pretplatničkog ugovora ili neopravdano obustavio pružanje usluge, krajnji korisnik usluga, koji je podnio prigovor iz stavka 1. ovoga članka zbog povreda odredaba pretplatničkog ugovora, ili prigovor na neopravdanu obustavu pružanja usluge, ima pravo raskinuti pretplatnički ugovor bez naknade te pravo na povrat svih neopravdano naplaćenih novčanih iznosa.

14. Sud uočava kako se ovaj slučaj formalno ne može podvesti pod citiranu odredbu koja pretpostavlja plaćanje usluge (a kada bi krajnji korisnik imao pravo na povrat), već da u konkretnom postoji zaduženje u poslovnoj evidenciji tužitelja, a koje stvara mogućnost za neosnovano terećenje zainteresirane osobe. Stoga se naprijed citirana odredba navodi isključivo radi utvrđenja kako tužitelj nema pravo naplatiti nevaljano utvrđena davanja te takva davanja nikad i ne bi moga postati njegovo vlasništvo, iz kojeg razloga se prigovor o povredi njegovih ustavnih prava na mirno uživanje prava vlasništva ukazuje neosnovanim.

15. Nadalje, tuženik je javno pravno tijelo s javnim ovlastima koje djeluje sukladno specijalnom zakonu te može donositi mjere kojima otklanja nepravilnosti sustava u kojeg su dijelom prenesene javne ovlasti. Iz ovih razloga tuženik ima oficijozne ovlasti utemeljene na specijalnom propisu, a koji mu nalaže kontrolu zaduženja za pružene usluge (članak 51. Zakona) te tada i donošenje mjera koje ispunjavaju svrhu povjerenog mu nadzora. U odnosu na prigovor vezan uz Zakon o računovodstvu, Sud navodi kako je tim zakonom propisana mogućnost ispravka knjigovodstvene dokumentacije te da uostalom i sama porezna tijela u postupcima nadzora po tom zakonu mogu nalagati ispravke nevaljanih knjiženja, odnosno sadržavati nalog za knjiženje po stvarno utvrđenim obvezama javnog davanja, a što je upravo izuzetak od autonomne volje voditelja poslovnih knjiga. Vezano uz ovaj prigovor Sud ukazuje i kako nitko ne može biti sankcioniran radi ispunjenja obveza koje proizlaze iz pravomoćnih i izvršnih naloga javnopravnih tijela.

16. Isto tako Sud smatra da je određenje tuženika kojim nalaže tužitelju otpis svih naknada obračunatih po svim računima za veljaču 2021. godine, potpuno jasno i potpuno provedivo, budući su ti iznosi upravo oni koje je sam tužitelj i evidentirao u svojim računovodstvenim evidencijama tog razdoblja.

17. Konačno Sud navodi, iako za konkretno i nije od utjecaja, kako su stavovi ove presude sadržajno potvrđeni presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, Poslovni broj: Usž - 590/2022, od 20. travnja 2022. Iz svih navedenih razloga Sud osporeno rješenje ocjenjuje na zakonu osnovanim.

18. Budući da ni ostali prigovori sadržani u tužbi nisu od utjecaja na rješavanje u ovoj upravnoj stvari te s obzirom na sve naprijed navedeno i u postupku utvrđeno, Sud nalazi da u konkretnom slučaju nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

19. Trebalo je stoga temeljem članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao u točki I izreke ove presude.

20. S obzirom na zahtjev tužitelja za naknadom troškova ovog upravnog spora, sadržanog u njegovom troškovniku od 22. veljače 2023. (list 58 spisa), Sud navodi kako je isti utemeljen na članku 79. Zakona o upravnim sporovima. Budući je sukladno stavku 4. tog članka Zakona propisano da stranka koja izgubi spor u

cijelosti snosi sve troškove spora i imajući na umu kako je točkom I izreke ove presude odbijen tužbeni zahtjev za poništenje osporenog rješenja, Sud zaključuje kako je tužitelj ovaj upravni spor izgubio te je tada u obvezi snositi sve njegove izdatke pa posljedično i troškove vlastitog zastupanja. Iz ovog razloga odlučeno kao u točki II izreke ove presude.

Zagreb, 1. ožujka 2023.

Sudac
Vlaho Bassegli Gozze

Dokument je elektronički potpisan:

VLAHO BASSEGLI
GOZZE

Vrijeme potpisivanja:

13-03-2023
10:50:56

DN:

C=HR

O=UPRAVNI SUD U ZAGREBU

2.5.4.97#H130D48523835333338343935343437

L=ZAGREB

S=BASSEGLI GOZZE

G=VLAHO

CN=VLAHO BASSEGLI GOZZE

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave ove presude.

DNA:

1.

2. Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti, 10000 Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9

3.

4. U spis